

ת"פ 40317/02/20 - מדינת ישראל נגד ג'לאל אנדוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 40317-02-20 מדינת ישראל נ' אנדוני

בפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'לאל אנדוני

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טעון, בכתב אישום מתוקן בעבירה של היזק לרכוש במזיד עפ"י סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. עפ"י המתואר בכתב האישום ביום 16.8.18 בשעה 17:00 הגיע הנאשם לבית חמותו בביר עונה, בו שהתה גם המתלוננת, פרודתו באותה עת. הנאשם הודיע למתלוננת שאם לא תסיר את צו עיכוב היציאה מהארץ שהוציאה נגדו במסגרת הליך הגירושין אזי "את תראי מה אני אעשה לך ואת לא תראי טוב כל החיים שלך". למחרת נסע הנאשם לשדה התעופה וגילה, כי הוא מנוע יציאה. משכך, במועד שאינו ידוע- עובר ליום 18.8.18 הגיע הנאשם לחניון סמוך לבית האם, ניגש לרכבה של המתלוננת, ובאמצעות דבק מוקצף הדביק את כל דלתות הרכב, מכסה המנוע ואגוז הרכב. בנסיבות אלו לא ניתן היה לעשות שימוש ברכב והוא נלקח לטיפול במוסך. נטען כי במעשיו הרס הנאשם במזיד נכס שלא כדין.
3. סוכם בין הצדדים, כי יוגש בעניינו של הנאשם תסקיר מבחן, במסגרתו יתייחס שירות המבחן בין היתר, ולבקשת ההגנה, גם לסוגיית ההרשעה, אולם הטעון לעונש יהיה חופשי.

תסקיר שירות המבחן

4. בתסקיר תואר הנאשם כבן 51, אב ל-2 ילדים בגירים. בעקבות נישואיו בגיל צעיר, ובהליך של איחוד משפחות, עבר להתגורר בחיפה. לאחר גירושיו הראשונים עבר להתגורר בירושלים. לאחר מכן נישא הנאשם והתגרש בשנית ובשנת 2016 נישא בשלישית למתלוננת בהליך זה. לאחר מספר חודשי נישואין פרץ ביניהם סכסוך שהוביל לפרידתם. שירות המבחן לא הצליח ליצור קשר עם המתלוננת.
5. משפחת המוצא של הנאשם תוארה כנורמטיבית וכבעלת יחסים תקינים. הנאשם נשר מלימודים בגיל 16 כדי לסייע בפרנסת משפחתו והוא עוסק בתחום האלומיניום.
6. בהתייחסו לעבירה, ציין הנאשם כי הוא מודה בביצועה ומצר על אובדן השליטה, שנבע מתסכולו

הרב נוכח מניעת נסיעתו לחו"ל. הנאשם הסביר ששגה בהתנהגותו, נהג בפזיזות ואימפולסיביות ללא הבנה של השלכות המעשים עליו ועל המתלוננת. שירות המבחן התרשם מכנות חרטתו.

7. שירות המבחן התרשם מכך שהנאשם הוא בעל אינטליגנציה תקינה, בעל מערכת ערכים נורמטיבית ובעל יכולות לניהול אורח חיים תקין. לא גובשה התרשמות לדפוסים עברייניים או אלימים. מצד שני תואר כי במצבי לחץ ותסכול נוטה הנאשם להגיב בתוקפנות ואף באלימות כפי שתואר בכתב האישום. בכך יש להוות גורם סיכון להישנות העבירה.

8. חרף האמור מצא שירות המבחן שההליך המשפטי שהתנהל נגדו היווה עבור הנאשם גורם מציב גבול וחידד עבורו את גבולות המותר והאסור, ועל כן יש להניח שמקרה דומה לא ישנה בעתיד.

9. בשים לב לשיקולים אלו המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש בדמות מאסר מותנה, קנס והתחייבות כספית. באשר לסוגיית ההרשעה לא בא שירות המבחן בעמדה חד משמעית שכן הנאשם לא הוכיח שתגרם לו פגיעה מהרשעתו ומצד שני נלקחה בחשבון חומרתה של העבירה.

תמצית טיעוני הצדדים

10. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה את העובדה ששירות המבחן לא המליץ על ביטול ההרשעה, זאת מאחר ולא הוכח נזק קונקרטי שייגרם לנאשם מהרשעתו. בנוסף נטען כי לאור גורמי הסיכון שתוארו בתסקיר אין מקום לבטל את הרשעת הנאשם, ויש להטיל עליו עונש בדמות מאסר מותנה ארוך לצד התחייבות כספית וקנס.

11. ההגנה מנגד, ביקשה שלא לאמץ את המלצות התסקיר. נטען כי יש לבטל את הרשעת הנאשם וזאת בשל גילו של הנאשם- היותו כבן 52 ללא עבר פלילי, ובשל העובדה שהמדובר בקלות שבעבירות שבספר החוקים. נטען שהנזק שייגרם לנאשם כמי שמתגורר במזרח ירושלים, במידה וישא רישום פלילי, הינו רב ביותר, ולא יעלה בידו לקבל עבודות כלשהן. על כן ביקשה ההגנה לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו עונש בדמות צו של"צ או לחילופין להסתפק בחתימה על התחייבות.

סוגיית ביטול ההרשעה

12. אציין כבר בתחילה, כי לאחר עיון בחומר שלפני לא מצאתי לנכון לבטל את הרשעת הנאשם.

13. סוגיית אי ההרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחסד"פ, וכן סעיף 71א(ב) ובסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, אשר בכולם הוסמך בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.

14. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל פ"ד**, נב(3) 337 נקבע כי באופן כללי, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).

15. עוד נקבע בפרשת **כתב** הנ"ל כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי ייעשה שימוש בכלי זה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

16. בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה מימד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 **יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל** (24.03.05); ע"פ 1042/03 **מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל**, נח(1) 721 (2003)).

17. בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבירין מההרשעה".

18. בספרו **על סדר הדין בפליימס** (חלק שני, תשס"ג, 1105) ציין המלומד קדמי כי "בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם ההרשעה משום תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום לענישה אלא להעמידה במבחן. נסיבות נדירות כאלה נוצרות בדרך כלל על רקע נסיבות אישיות - כגון: גיל, מצב בריאות, מוצא משפחתי - כאשר ההרשעה כמוה כ'מכת מוות' לנאשם".

19. עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שייטו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 **מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג** (10.02.04)).

20. במקרה דנן, אמנם סוג העבירה אינו בעל חומרה יתרה, ומאפשר במקרים המתאימים לנקוט בדרך זו של ביטול הרשעה. עם זאת, המדובר בעבירה שאינה נמדדת רק בהיבט הרכושי שבה, אלא בהיותה במקרה זה פעולה שנעשתה בדרך של איומים והיזק, נוכח התלונה שהוגשה כנגד הנאשם על ידי המתלוננת, ומניעת יציאתו מן הארץ בשל כך. נוסף לכך, לא הוכחה בפניי, כדרישת הפסיקה, פגיעה

קונקרטי בנאשם- כך שמכלול השיקולים במקרה זה, אינו מוביל למסקנה כי יש לראות במקרה דנן, חריג המצדיק את ביטול ההרשעה.

21. נוסף לכך, ונוכח הטעמים שהובאו לעיל, שרות המבחן גם אינו בא בהמלצה לביטול ההרשעה, וממליץ לכלול במסגרת העונש שיוטל- רכיבי ענישה צופי פני עתיד-הכוללים מאסר על תנאי לצד התחייבות.

22. אפנה אם כן לקבוע את מתחם העונש בגין העבירה הנדונה.

מתחם העונש ההולם

23. סקירת הפסיקה המוטלת כאשר עבירת ההיזק לרכוש עומדת לבדה מלמדת כי העונשים המוטלים בגין עבירה זו הינה על דרך הכלל בענישה צופה פני עתיד לצד פיצוי לנפגעים.

ראו לדוגמה: ת"פ 48959-02-18 **מדינת ישראל נ' לוי** (נבו, 3.7.2019), במקרה של נזק בשווי כ-800 ₪; ת"פ 13341-06-17 **מדינת ישראל נ' דניאל מלסה** (נבו, 19.06.2017) במקרה של נזק בסך כ-150 ₪, ת"פ 8462-06-15 **מדינת ישראל נ' תומר מרלל** (נבו, 05.11.2015) במקרה של שבירת כיסא; ת"פ 40510-11-13 **מדינת ישראל נ' ולדימיר גונצ'רנקו** (נבו, 13.03.2014) במקרה של שבירת חפצים בבית אמו.

24. בת"פ 14395-12-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו, 27.07.2020), במקרה של ניפוץ מראת רכב, נקבע כי מתחם העונש הינו החל ממאסר מותנה ועד למספר חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

25. במקרה דנן, אמנם המדובר בעבירה שרף חומרתה אינו גבוה. מצד שני, הנזק שגרם הנאשם במעשיו הינו חמור יותר מהמקרים אותם סקרתי לעיל, והוא הוביל להשבתת כלי רכבה של המתלוננת, באופן שהצריך את תיקון הרכב במוסך.

26. לאור האמור אני קובע כי מתחם העונש הינו החל ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בודדים שיכול וירוצו על דרך עבודות השירות לצד רכיב של פיצוי.

קביעת עונשו של הנאשם בטווח הענישה שנקבע

27. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם, הבאתי במסגרת שיקולי את הנתונים הבאים:

א. הנאשם כבן 52 נעדר עבר פלילי. מאז האירוע חלפו למעלה מ-3 שנים, ולא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.

ב. הנאשם הביע חרטה על מעשיו בבית המשפט, ואף שירות המבחן התרשם מכנות חרטתו. הבאתי בחשבון גם את גורמי הסיכוי עליהם עומד שרות המבחן בתסקיר, לכך שהמדובר בנאשם בעל מערכת

ערכים נורמטיבית, השואף לתפקוד תקין, ומהעדר דפוסי התנהגות אלימים או בעייתיים.

28. בשים לב לשיקולים אלו ראיתי לגזור את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור על העבירה בה הורשע.

ב. פיצוי למתלוננת בסך 2000 ₪. הפיצוי יושלם עד ליום 6.3.2022 ויועבר למתלוננת ישירות באמצעות מזכירות בית המשפט.

ג. התחייבות בסך 2,000 ₪ לבל יעבור במהלך שנתיים מהיום על העבירה בה הורשע.

29. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ב, 16 דצמבר 2021, בנוכחות המאשימה, הנאשם ובא כוחו.